Imprima povestea!

Fetita cu chibriturile

Era un ger grozav; ningea si începuse a înnopta: era ajunul Anului Nou. Pe frigul acela si pe întunericul acela, mergea pe strada o biata fetita cu capul gol, si cu picioarele goale. Avusese ea doar niste papuci când plecase de-acasa, dar nu-i folosisera mult: erau niste papuci mari, pe care mama ei îi rupsese aproape, si erau asa de largi pentru ea, încât mititica-i pierdu grabindu-se sa treaca o strada, unde cât p-aci era sa fie strivita între doua trasuri. Unul din papuci nici nu-l mai gasise, iar celalalt îl luase un baiat care zicea ca vrea sa faca din el leagan pentru copilul lui, când o avea si el unul.

Fetita mergea cu picioarele ei goale, rosii-vinete de frig; si-n sortul ei vechi tinea strans un vraf de cutii cu chibrituri si mai avea si-n mana o cutie. Fusese o zi rea pentru dansa si nimeni nu-i cumparase in ziua aceea nimic, si n-avea prin urmare nici un ban; si-i era foame si frig tare. Biata fetita! Fulgii de zapada cadeau pe parul ei lung si balai, care se incretea frumos pe langa ceafa, dar nu se gandea ea acum la parul ei cret. Luminile straluceau pe la ferestre, miros de fripturi se raspandea in strada; era ajunul Anului Nou, iata la ce se gandea ea.

Se opri si se ghemui intr-un colt dintre doua case, din care una iesea in strada mai mult ca cealalta. Isi stranse piciorusele sub dansa. Frigul o patrundea din ce in ce mai mult, si totusi nu-i venea sa se duca acasa; aducea inapoi toate chibriturile, si nici un banut macar. Tatal sau are s-o bata; si afara de asta, si acasa nu era tot asa de frig? Ei locuiau tocmai sub acoperis si vantul sufla in voie, cu toate ca fusesera astupate crapaturile cele mari cu paie si cu trente vechi. Manutele ei erau aproape inghetate de frig. A! Un chibrit aprins

le-ar putea face bine. Dac-ar indrazni sa scoata unul, numai unul din cutie, sa-l zgarie de zid si sa-si incalzeasca degetele! Scoase unul: harsti! Cum mai trosni, si cum se aprinse! Chibritul ardea ca o lumanarica, tinu manuta deasupra flacarii. Ce lumina ciudata. I se paru fetitei ca sta langa o soba mare de fier, care avea deasupra un capac lucios de arama. Inauntru ardea focul si era asa de cald; dar ce-i oare asta? Fetita isi intindea acum piciorusele ca sa si le incalzeasca si pe ele; flacara se stinse si soba pieri; fetita ramase stand cu ramasita de chibrit in mana.

Harscai un altul, care se aprinse, straluci, si zidul in care batea lumina se facu straveziu ca o panza subtire. Fetita putu vedea pana-ntr-o odaie unde era o masa acoperita c-o fata alba, pe care sclipeau portelanuri subtiri; in mijloc era o gasca fripta umpluta cu prune si cu mere ce raspandeau un miros placut; si, lucru de necrezut, deodata gasca sari de pe masa, si veni cu furculita si cutitul in spinare pana la biata fetita. Chibritul se stinse: si nu mai avu in fata ei decat zidul rece si gros.

Mai aprinse inca unul. Deodata se vazu sezand sub un pom frumos de Craciun; e mult mai mare si mai impodobit decat a vazut prin geamuri la negustorul cel bogat. Mii de lumanarele ardeau pe crengile verzi, si poze de tot felul, ca cele ce impodobesc ferestrele pravaliilor, pareau ca-i zambesc. Fetita ridica amandoua mainile: chibritul se stinse: toate lumanarelele din pom se inaltau tot mai sus, tot mai sus, si ea vazu deodata ca luminitele acelea erau stele. Una din ele cazu si trase o dunga mare de foc pe cer.

"A murit cineva", isi zise micuta; caci bunica ei, care fusese foarte buna pentru dansa si care acum nu mai traia, ii spusese adesea: "Cand cade o stea, un suflet se inalta la Dumnezeu".

Mai trase inca un chibrit pe zid: si se facu o lumina mare, in mijlocul careia era bunica ei in picioare, si era asa de stralucitoare, o privea bland si duios!

- Bunica, striga fetita, ia-ma cu tine. Cand s-o stinge chibritul, stiu ca n-o sa te mai vad. Ai sa pieri si tu din fata ochilor mei, ca si soba de fier, ca si gasca fripta, ca si frumosul pom de Craciun. Si aprinse repede toate chibriturile ce-i mai ramasese in cutie, caci voia sa vada mereu pe bunicuta ei. Se facu o lumina ca ziua. Niciodata bunica nu fusese asa de frumoasa, asa de mare. Ea lua pe fetita in bratele ei, si amandoua zburara vesele in stralucirea aceea, asa sus, asa sus, si nu mai era acolo nici frig, nici foame, nici griji; erau la Dumnezeu.

Dar in coltul dintre cele doua case, cand se lumina de ziua, zacea jos fetita, cu obrajii rosii, cu zambetul pe buze... moarta, moarta de frig, in cea din urma noapte a anului. Ziua Anului nou o gasi acolo zgribulita cu gramajoara ei de cutii cu chibrituri, din care o cutie fusese arsa.

"A vrut sa se incalzeasca"! zise cineva. Nimeni nu stiu ce frumuseti vazuse fata, si-n ce stralucire intrase impreuna cu bunica, in ziua Anului nou.

Închide fereastra